

ANTON BREKKE, PŘÍPAD TŘETÍ

JAN- ERIK FJELL

MSTITEL

Jan-Erik Fjell

Mstitel

Kriminální román

© Jan-Erik Fjell, 2013 by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Nagy, 2020

Cover © Alette Bertelsen / Aletteb.dk, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-775-4 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Mstitel

Kriminální román

Prolog

SANITKA SE RYCHLE rozjela a okolí prořízl zvuk houkající sirény.

Anton ustaraně hleděl na hrud' rudou od krve. Torp ho chytil za ruku a pevně ji sevřel. V očích měl slzy.

„Ššš...“, tišil ho Anton, „bude to dobrý“, dodal a stiskl mu ruku.

„Zatím to moc dobře nevypadá“, zavrtěl Torp odmítavě hlavou a slzy se mu rozlily po tváři. „Mám strach.“

Anton pohlédl na muže oděného v červeno-žluté uniformě, který s nimi seděl v sanitce. Na nášivce měl nápis *Paramedik*, ale scéně před sebou neříkal nic. Jen se na Antona chvíli díval, než vyhlédl z okna ven, aby zjistil, kde se právě nacházejí, a z ramene sňal mikrofon vysílačky.

„Centrálo, tady vůz 3-2-2, jak to vypadá s helikoptérou?“

„Už jsou blízko“, odpověděl ženský hlas, „můžete se s nimi spojit na kanálu LA-1.“

Záchranář změnil frekvenci a zavolal leteckou záchrannou službu. V reproduktoru zapraskalo.

„9-5-1, tady 3-2-2. Míříme na letiště Merkur. Čas příletu?“

„Čtyři minuty. Jaký je pacientův stav?“

„Krevní tlak osmdesát na padesát, saturace devadesát. Zatím je při vědomí.“

„Nějaká viditelná poranění?“

„Byl třikrát postřelen. Pravá plíce a břišní oblast. Možná další zranění, ale vizuálně je nemohu potvrdit.“

Anton z rádiové komunikace téměř nic nevnímal. Tiskl ruku mladého přítele a sledoval, jak se jeho oči zavírají.

Kapitola 1

Minnesota, březen 1961

„ŽÁDÁM OBŽALOVANÉHO, ABY povstal,“ promluvil soudce a pohlédl přes brýle do očí Danielovi „Dannymu“ Larsenovi, sedícímu na lavici pro obžalované, a poté na jeho advokáta.

Oba se zvedli. Zvuk židlí šoupaných po dřevěné podlaze naplnil soudní síň.

Státem přidělený obhájce v šedém obleku šitém na míru a v bílé košili s kravatou se na Dannyho usmál způsobem, který říkal, že má vše pevně v ruku. Danny však zpozoroval pohled státního zástupce, jenž byl nekompromisní již od prvního dne líčení, kdy soudu i porotě ukázal fotografii zavražděného Montgomeryho Nelsona. Třicetiletého muže, který byl zavěšen na laně z mostu a spoután řetězy. Lano bylo navíc nasáté parafínem a tělo nebohému muže vzplálo žlutým plamenem jen několik centimetrů nad hladinou moře. Očitý svědek u soudu prohlásil, že to vypadalo jako na Den nezávislosti 4. července.

Fotografie, kterou prokurátor ukázal před několika dny jako zřejmý důkaz vraždy, všem přítomným vyrazila dech. Byla pořízena následujícího dne poté, kdy tělo shořelo na uhel. Do tohoto okamžiku byli Danny i jeho advokát přesvědčeni, že budou čelit jen obvinění z loupežného přepadení

a pokusu vraždy policisty, ke kterému mělo dojít při snaze o útěk z policejní strážnice. Jenže policie našla v Dannyho autě stejný typ lana, na kterém byl zavěšen Montgomery Nelson. Lano, které se dalo koupit v každém běžném železářství.

Obhájce Dannymu vysvětlil, že z loupeže jej vysekat nedokáže, ale obvinění z vraždy je prý neprokazatelné a stále ještě mají možnost podat odvolání k Nejvyššímu soudu.

Danny se rozhlédl po soudní síni. Dvanáct párů očí na něj pohrdavě hledělo z místa pro porotu a on cítil, jak jsou přesvědčení o jeho vině. Pomalu se otočil a poprvé od začátku tohoto procesu se podíval za sebe. Sín byla plná lidí. Dosud pouze seděl se svěšenou hlavou a o novinářích, kteří zabírali první dvě řady, neměl ani ponětí. Vlevo za ním seděl plešatý muž, kterému v klíně spočívaly desky, a uhlíkem cosi maloval. Na papíře poznal Danny sám sebe, ačkoli byl namalovaný zezadu. Karikaturista zvedl oči a jejich pohledy se střetly. Kreslicí ruka se zastavila, trvalo to však jen krátký okamžik. Malíř bez zájmu sklopil zrak k papíru a pokračoval v tvorbě svého díla, a jak Danny za okamžik zjistil, byl jediný, kdo se na něho v danou chvíli nedíval. Všichni si mezi sebou něco šeptali a šum jejich lehce odhadnutelných konverzací připomínal mořský příliv. Monstrum. Nic jiného v něm nikdo neviděl. Pátral po známých tvářích. Nehledal někoho konkrétního, pouze zatoužil tento okamžik sdílet s někým, koho zná. Poprvé v životě pocítil radost, že jsou oba jeho rodiče mrtví. Protože kdyby se měli dožít tohoto dne... nepřál si to ani domyslet. Doufal, že narazí alespoň na povědomou tvář někoho, kdo se z jeho vesnice přijel podívat do města na osud člověka ze sousedství. Možná starý spolužák nebo alespoň jeden z bratrů Carsonových ze sousední farmy. Nikoho však neviděl. Všechny ženy na sobě měly zdobené klobouky a slavnostní šaty. Dnes byl

den, kdy obžalovaný dostane to, co si zaslouží, a k tomu se přece sváteční róba hodí. Manželka Montgomeryho Nelsona seděla hned za státním zástupcem, oči měla suché. Čekal by, že propláče celé řízení, ale její pohled byl spíše nepřítomný. Syn, který seděl vedle ní, si ve svých asi pěti letech neuvědomoval vážnost situace a na Dannyho se usmál bezelstným úsměvem, dokonce mu zamával.

„Dospěla porota k rozhodnutí?“ zeptal se soudce a pohlédl na předsedu, který po soudcově dotazu vstal.

„Ano, ctihodný soude.“

Soudce kývl hlavou a pobídl předsedajícího, aby přečetl, na čem se porota usnesla.

Postarší muž si pročistil hlas, naposledy se rozhlédl po porotě, aby se přesvědčil, že rozhodnutí je konečné, a pozvedl list papíru.

„Zaprvé. Porota došla v případě stát Minnesota versus Daniel Larsen k tomuto verdiktu. Shledáváme obžalovaného Daniela Larsena vinným z ozbrojené loupeže a z pokusu vraždy konstabla Denvera.“ Sál zašuměl a nespokojenost lidí nad tím, že nepadlo jediné slovo o vraždě Montgomeryho Nelsona, donutila soudce udeřit dřevěným kladívkem o podložku a vyžádat si klid v soudní síni. Hlahol ustal a soudce vyzval předsedu, aby pokračoval.

„Zadruhé. V případě vraždy Montgomeryho Nelsona shledává porota obžalovaného Daniela Larsena jednomyslně nevinným. Oba body jsou podepsány všemi dvanácti členy poroty.“

Ze všeho, co mluvčí poroty vyřkl, zaznamenal Danny jen poslední slovo o vině, zato lidé v soudní síni opět propadli rozhořčení, které dali hlasitě najevo. Soudce musel znovu udeřit kladívkem a požádat o klid. Tentokrát však dvakrát, protože napoprvé se napomenutí minulo účinkem.

Danny zavřel oči a oddechl si. Kdyby jej odsoudili za úkladnou vraždu, vše by bylo ztraceno. Porota ho však zprostila, a tak za popravu Montgomeryho Nelsona již nemohl nést důsledky. Právník, který by jej v případě usvědčení z vraždy dokázal osvobodit, neexistoval, ale teď měl šanci, aby soudci vysvětlil, jak se věci odehrály. Že konstábla ve skutečnosti postřelil ten druhý, nikoli Daniel. Advokát se k němu naklonil a do ucha mu zašeptal: „Co jsem říkal. Teď se jen musíme modlit, aby měl soudce dobrou náladu. Ještě není všemu konec.“

Soudce by mohl být shovívavý kvůli Danielovu věku, neboť za necelých deset měsíců mu bude teprve osmnáct let.

„Děkuji porotě za její vynikající práci pro stát Minnesota,“ začal soudce, „nyní již nebude vašich služeb potřeba, můžete opustit soudní síň.“

Nikdo se však ani nepohnul, protože do jednoho byli zvědaví, jak jejich rozhodnutí ovlivní rozsudek.

„Pane Danieli Larsene. Porota vás právě shledala vinným z loupežného přepadení a z následného pokusu vraždy konstábla Denvera. Chcete soudu něco sdělit, než vynesu rozsudek?“

„Ano, pane. Přísahám, že jsem říkal pravdu. Nebyl jsem to já, kdo konstábla postřelil.“

„Vím,“ odpověděl vážně soudce, „že jste to říkal, ale porotu jste o tom nepřesvědčil a popravdě, ani já vám nevěřím. Po dobu své vazby jste napadl tři členy ostrahy a pokusil se o útěk.“

„Pane, se vší úctou, trojice mužů, o které hovoříme, mě celou noc mučila. A raději bych zemřel, než abych to zažil znovu.“

Soudcův lhostejný pohled to však nezměnilo. Sundal si brýle a pohlédl na mladého muže před sebou.

„Během celého procesu jste se choval velmi ukázněně a ukázal jste, že jste výmluvný mladý muž, jenže okolnosti vašeho zatčení poukazují na zlo, kterého jste schopen. Můžete mluvit o velkém štěstí, že konstábl Denver útok přežil. Jste inteligentní člověk, ale vážná povaha obvinění z pokusu vraždy konst...“

„To jsem nebyl já, pane. Přísahám.“

„Neopovažujte se mě přerušovat, Larsene. Je to jasné?“

„Omlouvám se, pane,“ špitl Danny a sklopil zrak do stolu.

„Čin, za který budete za chvíli odsouzen, zde řešíme jen velmi zřídka, protože takto ohavné zločiny zdejší lidé neprovádějí. Mohl jste se stát vším, o čem jste jako dítě snil, ale vy jste si vybral dráhu kriminálního a svým jednáním jste ohrozil všechny zaměstnance banky, kteří se toho dne nacházeli v práci, když jste tam napochodoval se zbraní v ruce. Málem jste připravil o život konstábla Denvera a podle mého mínění jste ohrozil všechny spořádané občany státu Minnesota. Chráníme se před lidmi, jako jste vy. Obhájce se snažil ospravedlnit vaše zločinecké chování tím, že jste vyrůstal v domě plném alkoholu a násilí. Osířel jste v patnácti letech, ale já vám teď něco řeknu. Já ve svých dvanácti letech viděl na vlastní oči, jak můj otec brokovnicí zastřelil moji matku, poté si hlaveň vložil do úst a ustřelil si hlavu. Podle slov pana obhájce by ze mě měl být také násilník a vrah, ale jak vidíte, nestalo se tak. Podařilo se mi dokončit práva a nyní sedím na druhé straně této síně. Také jste měl možnost volby. Každý ji má. Ale abych prokázal dobrou vůli a víru ve vás, přestože konstábl Denver málem zemřel, dám vám poslední šanci. Teď se vás naposledy zeptám, na co se vás již dříve ptal pan státní zástupce, a dobře si rozmyslete, co mi odpovíte. Kde jsou odcizené peníze? Kde je těch devět set tisíc dolarů?“

„Pane, kdybych to věděl, už bych vám to dávno řekl. Martin, jehož příjmení, přísahám, skutečně neznám, mi pohrozil zbraní. Donutil mě jet podél toho nákladního vlaku, který mířil někam na jih. Pak na něj přeskočil i s penězi a odjel. To je celá pravda, pane soudce.“

Soudce zavrtěl hlavou a pevně semkl rty.

„Proto jste nemohli najít zbraň,“ pokračoval Danny, „kterou byl postřelen Denver, protože on si ji vzal s sebou.“

„Larsene,“ obořil se na něho soudce, „neexistuje žádný očitý svědek, který by nějakého Martina viděl. Je to jen vaše tvrzení.“

„Čekal před bankou v autě, přísahám.“

Soudce zvedl dlaň. „Dost! Byla to vaše poslední šance, a právě jste ji promarnil. Budete odsouzen stejným systémem, který vám dal šanci na mírnější trest výměnou za pravdu.“ Sundal si brýle, složil nožičky a pokračoval. „Danieli Larsene. Prokázal jste, že jste skutečnou hrozbou pro společnost. A ačkoli jsem nakloněn tomu, že je ve vašem případě náprava možná a doslova jsem vám k tomu dal před malým okamžikem příležitost, neprojevil jste sebemenší snahu a lítost, tudíž vám dám možnost popřemýšlet o tom po zbytek vašeho života ve výkonu trestu odnětí svobody bez možnosti podmíněného propuštění. Trest nastoupíte neprodleně a bude vykonán ve věznici Alcatraz.“

Kapitola 2

Oslo, pátek 12. února

VŮBEC SI NEVŠIML, že slunce již zapadlo. Jediné, co osvětlovalo kancelář, byl displej notebooku. Anton přesunul kurzor myši na složku, klikl a vybral jeden ze souborů. Klikl podruhé a z reproduktorů se začala linout píseň *I Got A Name*, kterou nazpíval Jim Croce. Anton se ve zpěvu poměrně hlasitým způsobem přidal k protagonistovi.

Gianton67 získal 229,35 dolarů s trojicí – ě.

Na tváři se mu objevily dolíčky a za okamžik se mu úsměv rozlil po celé tváři. Hra však pokračovala dál a další karty, které dostal, měly hodnotu tři a deset, obě srdcové barvy. Zahodil je a otočil se na židli tak, aby se mohl podívat z okna. Vtom mu došlo, že už je tma. Vstal a prohlédl si ruch města za oknem, pouliční lampy osvětlovaly silnici E6 a pár uliček, které bylo možné z budovy Kriposu spatřit. Aut jezdilo už jen málo a pohled na hodinky mu prozradil, že je 21:45. Vrátil se na židli, prohlédl si nové karty, které dostal, a opět je složil.

Nejedl již bezmála dvanáct hodin. Dříve mu nečinilo problém nepozřít jediné sousto i dvacet, přičemž bylo jedno, zda se v tu chvíli nacházel doma, nebo v práci. V několika hrách internetového pokeru měl štěstí, vyhrál poměrně sluš-

nou částku peněz a konečně se po dlouhé době dostal do plusu. Jenže výhra nebyla tím důvodem, proč to dělal. Hrál jen proto, aby zabil čas. U pokeru čas běží rychle, a když k tomu ještě navíc vyhráváte, je to příjemný bonus. Jednou se to však otočí, tak to je vždycky. Namlouval si, že nejde o hru, ale o jakýsi stroj času. Případ, který vyšetřoval během Vánoc v Sarpsborgu, už byl vzdálenější, než si sám připouštěl.

Za dveřmi se ozvaly těžké kroky a Anton odpočítával, kdy se dostanou k jeho dveřím. Doufal, že jak je slyšel přicházet, zase je uslyší odcházet. Jenže to se nestalo, dveře vrzly a prudce se otevřely.

Byl to Skulstad, vedoucí oddělení taktického vyšetřování. „Ztišíš tu hudbu, Antone?“ zeptal se.

Anton poklepal na klávesu a zvuk ztišil, ale ne o moc. Nevyřčenou prosbu, že to má vypnout úplně, záměrně přeslechl.

„Co to máš?“ otázal se ho.

Skulstad držel v ruce list papíru, na kterém Anton zahlédl něco napsaného. Posadil se naproti a pátravě na Antona zíral.

„Ptal jsem se, co to je?“ zopakoval Anton.

„Špatné zprávy.“

„Ty už jsi snad někdy přinesl nějaké dobré?“

„Víme, že si zasloužíš nějaký odpočinek. A chápeme to. Dokonce i šesté patro si to uvědomuje.“

Šesté patro bylo označení pro jedinou kancelář, která se tam nacházela a neseděl v ní nikdo jiný než ředitel Kriposu a pár lidí z administrativy.

„Odpočinek?“ ohradil se Anton, „není moje chyba, že se v této zemi už dlouho nevraždílo.“

Skulstad se na Antona nedůvěřivě podíval. „To je omyl, lidé se zabíjet nepřestali. To víš moc dobře. Důvod, proč

neděláš na žádném případu, znáš ostatně také.“ Mrkl na hodinky. „To, že tady stále sedíš, mluví za vše. Podívej se, kolik je hodin. Tvá pracovní doba skončila v šest.“

„Potřeboval jsem ještě něco dodělat,“ zalhal Anton. Chtěl něco dodat, ale Skulstad ho přerušil.

„Dost, Antone. Ještě jsem neskončil!“ Zvýšil hlas a položil na stůl list papíru, na němž však nechal ležet ruku, a tak se Anton pokoušel číst mezi jeho prsty. „Včera večer jsme udělali razii v nelegálním pokerovém klubu. Bylo zatčeno třicet šest osob. A tušíš, co devět z nich udělalo? Dovol mi předtím poznamenat něco podstatného: Každý z nich byl vyslýchán odděleně. Už chápeš?“

Anton si olízl rty, polkl a cítil, jak se mu zrychlil tep. Jistěže chápal a děkoval Bohu, že tam zrovna nebyl.

„Ne,“ odpověděl krátce. „Netuším, o čem mluvíš.“

Tón jeho hlasu zněl téměř arogantně.

Skulstad vstal, udeřil rukou do stolu a začal křičet: „Devět podělaných imbecilů, Antone! Devět jich při výpovědi uvedlo tvé jméno a dopodrobna popsalo, jak trávíš svůj volný čas. A co je ještě horší, podle výpovědí ses turnajů účastnil i v pracovní době. A to vše vypověděli nezávisle na sobě. Opravdu doufám, že ti to za těch pár mizerných tisícovek stálo!“

Srdce chtělo Antonovi vyskočit z těla. Leží před ním hodinová výpověď.

„Oni tě natřeli, Antone. Tvé jméno je v jednotlivých výpovědích zmíněno tolikrát, až se tomu ani nechce věřit.“ Skulstad začal přecházet po kanceláři tam a zpět, mluvit ale nepřestal. „Napadlo tě vůbec, jak kolosální blbost děláš a jaké to pro tebe může mít důsledky? Jsi zaměstnaný u nejlustrovanějšího policejního aparátu v zemi, proboha. Jak se to asi na Kriposu podepíše? Odd Gamst sedí v šestém patře a je rudý vzteky. Trvalo mi dvě hodiny, než jsem ho přesvědčil,

aby tě nevykopl. Být to na něm, už bys ležel na matraci dole v suterénu se sobě podobnými.“

Anton pozvedl štěněčí oči a pokrčil rameny.

„V celém tomhle cirkusu jsem jediný, kdo je ochoten se za tebe přimluvit. Všichni ostatní už tě mají dost a s radostí by se tě zbavili. A proč? Přesně pro tohle,“ namířil prst do Antonova obličejce, „pro nedostatek respektu.“

Konečně se zastavil a pohlédl na Antona s očekáváním nějaké reakce. Zhluboka se nadechl a hlasitě vydechl. Snažil se uklidnit.

„Chápu, že ti kauza Sarpsborg přinesla těžké chvíle. Všichni to neseme těžce a víme, že pro tebe to bylo ještě horší.“

Anton semkl rty a zaťal zuby. Skulstad k němu přistoupil a pozvedl list papíru. „Jak jsem řekl, být to na Gamstovi, už bys letěl. A nejen z Kriposu, ale od policie úplně. Důrazně jsem mu připomněl, jak výjimečný jsi vyšetřovatel a kolik problémů jsi během let musel řešit ve svém osobním životě. Že to může potkat každého z nás a takové ty kecy. Nikdo není dokonalý, a ty už vůbec ne.“ Červená kůže na jeho tváři se vytrácela a hlas se zklidnil. „Za týden budeš přeložen do Fredrikstadu. Pokud dokážeš rok sekat latinu a zbavíš se své závislosti, slibuji ti, že tahle kancelář na tebe bude čekat.“

Anton pohlédl na papír a pak na Skulstada.

„A když odmítnu?“

„Pak si můžeš začít hledat novou práci.“

O šest měsíců později

Kapitola 3

Fredrikstad, pondělí 1. srpna

ANTON ZÍVL. POLICEJNÍ důstojník Magnus Torp seděl za volantem služebního vozu s volacím označením Fox-3-3 a společně mířili ven z centra. Bylo tři čtvrtě na deset večer. Kromě poloprázdného baru *U Týgra* bylo všude zavřeno.

„Nemohli jsme pro jednou jít po svých?“ zeptal se Torp. „Bylo nám řečeno, abychom si auto brali jen v nutných případech, na to jste zapomněl?“

„Vézt si zadek mi nevadí, tobě snad ano?“

„Zdravá a vitální policie,“ pokračoval Torp. „Je důležité, aby nás lidé viděli v ulicích.“

„V očích veřejnosti jsme sice líní, ale máme větší akční rádius,“ odpověděl Anton a podíval se na něj. „A právě takoví strážci zákona mají největší úspěch.“

Pěťadvacetiletý Magnus Torp udělal vždy vše, o čem jej Anton požádal nebo co mu nařídil. Stále byl stejně dychtivý, jako býval coby policejní student. Od *mafiažské vraždy*, jak to nazvala média, uběhly právě dva roky a během Vánoc se opět setkali při vyšetřování vraždy v Sarpsborgu.

Torp projel kolem řady taxíků a na konci bloku odbočil do ulice Storgata, kde po několika metrech zastavil podél chodníku u vchodu do pizzerie Pizzanini. Anton si prohlédl

své tělo navlečené do policejní uniformy. Tuhle příšernost, v podstatě prázdné výložky jen se dvěma zlatými proužky a jednou jedinou nepatrnou hvězdou, na sobě měl naposledy před deseti lety a při nástupu do Kriposu o ní prohlásil, že si ji už nikdy v životě nevezme. Jenže z důstojníka Kriposu se rázem stal pochůzkář, který takto oděn odmítal vyjít na ulici. Z kanceláře ve čtvrtém patře v Oslo se přestěhoval do suterénu policejní stanice ve Fredrikstadu a připadal si tam jako krysa v kanálu. Dokonce mu byla zapovězena i každoroční přednáška policejním studentům o organizovaném zločinu. Tragédie, pomyslel si, a raději od potupné uniformy pozvedl zrak. Z Torpovy strany se k vozu blížily dvě ženy. Zdálo se, že jedna podpírá druhou a co nevidět sebou obě praští o zem. Přetahovaly se o láhev nějakého alkoholu a Torp zbystřil. „Požívání alkoholu na veřejnosti. Dáme jim pokutu?“

„Podle protokolu ano. Podle mě se jen otočíme a budeme se chvíli dívat jinam. Nevypadají na potíživky.“

„Určitě tu láhev rozbijí a na ulici po nich zbude hromada střepů. Kdo ví, co se pak může stát,“ prohlásil vážně Torp a sáhl po klice u dveří.

„Jediné, co ty dvě dnes rozbijí, je důvěra těch, s nimiž bydlí. Doma se poblejou a nějakí chudáci to po nich budou muset uklízet. Pak slíbí, že to bylo naposledy. A příští týden se to bude opakovat.“

Torp se zasmál. „Asi máte pravdu.“ Pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil dva krásné pohupující se zadky. „Mít je doma, ještě bych po nich rád uklidil.“

„Obě?“ Pro změnu se od srdce zasmál Anton. „To by však bylo asi tak vše, co by se stalo. Vždyť jsou namol. A i kdyby nebyly, tak do toho svého mini pokojíčku se vejdeš sotva ty sám.“

„Mini pokojíčku? Vy jste ale... S vámi nemá smysl diskutovat,“ odsekl Torp a stiskl kliku.

„Uklidni se a sedni si na zadek. Holkám ušetříme nějaké peníze a tobě dlouhé papírování.“

Několik minut pak seděli v tichosti.

„Kurva,“ zavrčel do ticha Anton, „nesnáším tuhle podělanou práci.“ Zadíval se z okna a dodal: „Připraven na další kolo?“

„Proč ne,“ odpověděl znuděně Torp.

„Ok... hmm, Orry Main.“

„Co? Kdo?“ Torp se nechápavě zadíval na Antona. „To jméno jsem v životě neslyšel. Můžete alespoň jednou říct nějaké všeobecně známé?“

„Všeobecně? Vždyť ano. Významná postava seriálu *Sever a Jih*.“

„Seriál?“

„Jistě. Oči tvé matky okamžitě zvlhnou, jakmile před ní vyřkneš jméno Orry Main.“

„To jistě.“

„Ale ano, to se vsadím.“

„Stringfellow Hawke!“ vypadlo náhle z Torpa, jako kdyby měl jméno už dlouho na jazyku a náhle muselo ven.

„Brnkačka. Jeho šikmé oči nejdou zapomenout. *Airwolf*. Hrál ho Tom Hanson.“

„Vidíte, takhle se to hraje. Ne tak, že se ptáte na jména, která nikdy nikdo neslyšel.“

„*21 Jump Street*,“ pokračoval Anton. „Vysílali to v osmdesátých letech. Ale na to jsi příliš mladý.“

„Tak ani o tomhle jsem nikdy neslyšel,“ vzdychl a zadíval se na strop. „Brandon Walsh.“

„*Beverly Hills*...“

Namísto *Hills 90210* se ozvala vysílačka: „Fox 3-1, sierra 4-0 a fox 3-3, tady 0-2.“

Nikdo na volání neodpověděl, proto Anton sáhl po vysílačce a ohlásil se: „Fox 3-3 slyší.“

„Dostali jsme zprávu od nějakého hysterického chlapce, že mu doma někdo právě zabil matku.“

Z operačního střediska získali adresu a Torp okamžitě nastartoval motor.

„Rozumím,“ odpověděl Anton do vysílačky, „fox 3-3 je na cestě.“

Ulicí Storgata se rozezněla policejní siréna a modrá světla majáků osvětila okolní budovy.

O devět minut později odbočil Magnus Torp z Vikaneveien a pokračoval směrem na Øyenkilveien. Když projížděli kolem domu se zahradou, na které se grilovalo, všichni na párty ztuhli a sledovali policejní vůz, jehož siréna sice utichla, ale modré majáky se nadále otáčely a osvětlovaly jejich tváře. Slunce bylo už daleko za obzorem a pouliční lampy se v ulici rozsvítily, ačkoli tma ještě nenastala.

Pod koly auta praskal nepevněný povrch a Torp pomalu pokračoval do mírného kopce až k červenému dvoupodlažnímu domu, který se nacházel téměř na konci ulice. Obyčejný dřevěný dům s úzkými okny stál na vysoké podezdívce. Cesta vedla ještě kus dál směrem k lesu a podél ní bylo vystavěno několik podobných domů.

Anton vyskočil z auta, proběhl brankou a po schodech se dostal až ke dveřím. Otevřel a zavolal, že je od policie. Nikdo mu však neodpověděl. Za okamžik zaslechl Torpovy kroky, které se od zahrady rychle blížily. Proti vchodovým dveřím bylo široké schodiště do suterénu. Schody brali po dvou, a když se dole rozhlédli, spatřili prostorný obývací pokoj.

„Drž se u zdi,“ zašeptal Anton, „prohlédni to tady, já jdu zkontrolovat kuchyň.“

Anton se otočil doleva a vyrazil směrem ke kuchyni. Dveře v zárubních chyběly, a tak se mu rychle naskytl pohled dovnitř. Pod oknem stál stůl se čtyřmi židlemi a vpravo na zemi spatřil Anton něčí nohy. Natáhl krk a uviděl chlapce, který seděl opřený zády o lednici a nohy měl skrčené pod bradou. Přes dlouhé černé vlasy mu nebylo moc vidět do obličeje. Na sobě měl úzké kalhoty a mikinu s nápisem, kterému Anton nerozuměl. Od pasu mu visel stříbrný řetízek, na jehož konci byla patrně peněženka, nyní zastrčená v zadní kapse. Anton k němu opatrně přistoupil, položil mu ruku na rameno a řekl, že je od policie.

„Je v domě ještě někdo jiný?“

Chlapec neodpověděl. Jen nepatrně apaticky přikývl a pozvedl ruku, aby ukázal na druhou stranu místnosti, kde bez hnutí ležela jeho matka. Na břicho. Ruce i nohy měla svázané a v puse roubík z kusu hadru. Na sporáku v kastrolu cosi bublalo. Anton se natáhl a plotýnku vypnul. Sklonil se k ženě a přiložil dva prsty k jejímu modrofialovému krku, aby zkontroloval puls, přestože nebylo pochyb o tom, že je mrtvá. Její oči bez života byly plné prasklých žilek.

V místě, kde se její ústa dotýkala podlahy, se rozlévala kaluž krve a vypadalo to, že krev z těla vyšla právě ústním otvorem. Anton se otočil zpět k chlapci a pokusil se na něj ještě jednou promluvit, avšak bez úspěchu. V dáli se ozvaly policejní sirény.

Veškeré Antonovy pokusy o navázání kontaktu s chlapcem selhávaly, nedostal odpověď na žádnou ze svých otázek, kolik je mu let a co se vlastně stalo. Chlapcova hlava se třásla, ale nevydal ani hlásku. Jakmile se ozvaly kroky na schodech a do místnosti vešli další policisté, Anton to nadobro vzdal. Vzhlédl a spatřil dvojici starších kolegů a Torpa, který stál mezi nimi. Požádal ho, aby kontaktoval

operační, a dvojici nově příchozích vyzval, aby prohlédli zbytek domu.

„My odtud odejdeme, než budeš mluvit s operačním, Torpe,“ řekl Anton a opatrně pomohl chlapci na nohy. „Ať sem pošlou techniky.“

Dovedl chlapce za ruku až k autu a posadil ho dovnitř. „Za chvíli se vrátím, ano?“

Chlapec ale jako by jej nevnímal.

„Jen chvíličku počkej.“ Natáhl se dopředu k vysílačce a zavolal na centrálu. Požádal o další posily a taky o psovoda. Ženský hlas mu prozradil, že K-9 je již na cestě ze Sarpsborgu a měl by být na místě za pár minut.

Během chvíle sousedé již nepochybovali, že se jedná o místo činu. Šrafovaná páska brzy ohraničovala celý dům i pozemek, v jehož středu stál Magnus Torp a právě končil telefonický hovor. Pozvedl hlavu a spatřil, jak k němu přichází Anton. „Obejdi sousedy a zeptej se jich na všechno, co by nám mohlo pomoci,“ přikázal mu a vrátil se do automobilu k chlapci.

„Jak se jmenuješ?“

„Já...já...“ Co chtěl říci, již nedokončil, namísto slov se dostavily slzy. Anton ho objal.

Chvíli nato procházel kolem auta Torp, zastavil se a chtěl Antonovi něco říct, ale jakmile hoča spatřil, rozmyslel si to. Zkoumal jeho tvář a došlo mu, že musí být v šoku. Bude nepochybně potřebovat lékařskou pomoc.

Anton opatrně sáhl do zadní kapsy chlapcových kalhot a vytáhl peněženku. Hoch neprotestoval. Uvnitř našel kartu Visa Electron, na níž bylo uvedeno jméno Fredrik Falk, podle data narození mu bude za pár měsíců šestnáct let.

„Fredriku,“ oslovil ho opatrně Anton. Mladíkovy oči plné slz k němu vzhledly. „Mám někomu zavolat? Třeba tátovi?“

„Táta je taky mrtvý.“

Kapitola 4

Fredrikstad, pondělí 1. srpna

MALÉ DĚCKO V ŽENSKÉ náruči ustavičně plakalo a jeho hlas naplňoval místnost. Vedle maminky seděl postarší muž s šedivými kudrnatými vlasy, který si polohlasně stěžoval na přílišnou bolest zad. Naproti němu se nacházela mladá dvacetiletá slečna, která nemohla z Antona spustit oči, ačkoli se k ní lepil jakýsi mladík, nejspíše její přítel, jenž měl nepřítomný pohled a duchem byl někde jinde.

Uplynulo čtyřicet minut od chvíle, kdy Anton dorazil, a do čekárny v tom okamžiku vešel kněz se starší ženou, jejíž věk odhadoval na šedesát. Stará dáma pozdravila úsměvem, a když se dveře ordinace otevřely a vyšla sestra, úsměv věnovala i jí. Ze dveří Anton zaslechl rozhlasové zprávy a moderátora, který mluvil o vyšetřování vraždy a citoval prohlášení policejního náčelníka, jenž prý oficiálně požádal o pomoc Kripos v Oslo. Stát se to před šesti měsíci, seděl by Anton nejspíše v autě a byl na cestě sem.

Jedinou věcí, která byla schopna přehlušit plačící dítě, byl Antonův mobil. Na celé kolo se rozezněla oficiální skladba UEFA – *Žadok The Priest* a na displeji svítilo Torpovo jméno.

„Ano?“ ohlásil se Anton, přitiskl si telefon k uchu, opřel se lokty o kolena a hleděl do podlahy.

„Tak jsem mluvil se všemi sousedy v okolí.“

„A dál?“

„Nic neviděli ani neslyšeli.“

Na to neodpověděl. Narovnal se a opřel záda o opěradlo, přičemž hlavou narazil do tvrdé zdi. Jakmile nemají žádné svědky, musejí čerpat z místa činu. Zavřel oči a představil si kuchyň. Ale nevybavil si nic, co by ho přivedlo k představě o možném průběhu činu. Nepovšiml si žádné známky zápasu, která by naznačovala, že Katrine Falková bojovala o život. Vše se nacházelo na svém místě, dokonce se na plotně cosi ohřívalo. Fredrik Falk též nenesl známky poranění a Anton začal pochybovat o tom, že by chlapec vraha vůbec zahlédl. Zásuvky byly zavřené a na podlaze kromě oběti a krve nic nebylo.

„Nikdo z nich si v poslední době nevšiml čehokoliv podezřelého? Neznámé auto nebo obličej?“

„Bohužel ne, většina z nich byla značně rozrušena.“

„Náhodná oběť loupežného přepadení to rozhodně nebyla, protože v domě žádné cenné věci na první pohled nechybí.“

„Souhlasím. Kdy se vrátíte?“

„Jakmile si promluvím s tím hochem.“

„Policejní náčelník se po vás ptal.“

„Víš přece, kde jsem, ne?“

„Jistě. A s tím to tak trochu souvisí. Řekl jsem mu, že jste musel odvézt toho chlapce na pohotovost, ale on namítl, proč to neudělala sanitka. Pak jsem mu slovo od slova řekl to, co jste mi přikázal, abych mu pověděl. Že čím méně lidí přijde s chlapcem do kontaktu, tím lépe.“

„Čekám na pointu, Torpe...“

„Víte, připadalo mi, že naznačuje, že byste se do toho neměl míchat, protože to není ve vaší kompetenci.“

„To je mi ale ironie. Někdo, kdo sedí pětadvacet let za stolem, mě bude chtít poučovat o tom, jak vést vyšetřování vraždy. Jenže to jediné, co mě právě teď zajímá, je ten kluk. A nechat ho tady samotného nemohu. Pozdravuj tam a vyřiď, že přijdu, až přijdu.“ Dveře ordinace se otevřely a do čekárny vstoupil muž s nakrátko střiženými vlasy. Na sobě měl džínové kalhoty a flanelovou košili. Že jde o lékaře, prozrazoval jen stetoskop pověšený na krku. Pohlédl na Antona.

„Už musím končit,“ řekl Anton bez rozloučení a telefon vrátil do kapsy. Vstal a udělal dva kroky směrem k doktorovi. „Jak mu je?“

„Je v šoku, ale dali jsme mu sedativa. Před několika minutami dorazila jeho babička. Tu k němu pustím jako první. Tedy, až s ním budou hotoví lidé z krizového. Už jsou u něj.“

„Jak dlouho to bude asi trvat?“

„Jistě několik hodin.“

„Je schopen krátkého rozhovoru?“

Lékař rezolutně zavrtěl hlavou. „To rozhodně ne. Chlapec je vyčerpaný a zatím nepronесl jediné slovo. Dnes večer musí zůstat v klidu. Navíc se domnívám, že si stejně nic pamatovat nebude.“

„Chápu,“ odvětil nespokojeně Anton, „jak se jmenuje jeho babička?“

Lékař se musel na chvíli zamyslet, aby si na jméno vzpomněl.

„Bodil Falková. Ne, Borghild, myslím. Borghild Falková.“

Anton podal lékaři vizitku. „Můžete jí to předat? Vyřiďte jí, že mi Fredrik může kdykoli zavolat.“

Lékař si vizitku prohlédl a poté si přeměřil muže v policejní uniformě před sebou. „Vrchní inspektor?“ Oči mu sklouzly na Antonova ramena, která nesla výložky strážmistra. „Kripos...?“

Skeptický doktorův tón dával jasně najevo, že si z něj policista nejspíš střelí.

„Kripos je minulostí, ale jméno i telefonní číslo stále platí.“

Temně modrá obloha nad Øyenkilen byla posetá statisíci hvězd. Anton zaparkoval u chodníku a vystoupil z auta. Rozhlédl se po okolí a spatřil policejní mumraj, vozidla s blikajícími majáky, muže s baterkami prohledávající okolí a civilní čumily za policejní páskou, kteří sledovali hemžení uniform a bílých plášťů. Většina z nich byli mladí lidé. Touto dobou se zde nacházelo mnoho lidí, jelikož se nedaleko rozprostírala nejoblíbenější pláž v širém okolí. Policii zde bylo možné spatřit i několikrát denně, neboť dohlížela na hladký průběh prázdnin. Mladí se často utrhnou z řetězu, a to nikdy nevěstí nic dobrého. Anton si vzpomněl na sebe, když v šestnácti právě na této pláži ležel po setkání s přáteli ze školy ve vlastních zvrzcích. Tentokrát však byla policie povolána z jiného a mnohem závažnějšího důvodu.

Neřešila se tu nahota namol opilých nezletilých dívek ani nadměrné požívání alkoholu adolescentních kluků. Byť těm mladým to vždy připadalo jako vrchol zábavy.

Nyní se na tomto místě odehrála vražda a obětí byla Katrine Falková.

Zpoza rohu vyšel policista s urostlým vlčákem na dlouhém vodítku. Anton k němu bez zaváhání vykročil. Nejprve pohladil krásné zvíře od hlavy až k ocasu a pak se zeptal, zda něco našel.

Psovod se podrblal na zátylku a zavrtěl hlavou. „Tady moje holka se chvíli držela stopy, která vedla úzkou pěšinou za domem směrem k lesu. Na konci Vikaneveien jsme po-

kračovali dál do lesa, ale asi po patnácti stech metrech stopu ztratila,“ pohlédl na svou čtyřnohou kamarádku a pohládl ji na hlavě mezi ušima.

„Pachatel tam nejspíš nastoupil do auta,“ zamyslel se nahlas Anton.

„Na to bych dal krk,“ přitakal psovod, rozloučil se a vedl psa ke služebnímu vozu. Jakmile otevřel dveře a fenka spatřila klec, začala protestovat a páníčkovi chvíli trvalo, než ji přesvědčil, že její práce tímto skončila a jedou domů.

Anton na muže ještě zavolal: „Našli jste nějaké stopy po pneumatikách?“

„Celé jsme to tam prolezli a nic. Pro jistotu jsem tam ale poslal dva lidi od techniků,“ zakřičel psovod, zatímco zavíral psa do klece. Pak na Antona jen kývl a nasedl do svého vozu.

Anton se rychlými kroky vydal k domu, ale u pásky čekalo několik novinářů, kteří se na něj vrhli jako smečka hyen. Známa tvář novináře z Fredriksstad Blad mu zastoupila cestu, a zatímco svým iPhonem natáčel video, vytasil se s přívalem otázek. Měl zvláštní přízvuk, a proto si ho Anton dobře pamatoval. Jako odpověď mu Anton nastavil před telefon dlaň a pokračoval dál, aniž by cokoli řekl. Oddychl si, sotva se dostal za pásku, a po pár krocích došel až k Torpovi, jenž postával na rohu domu.

„Náčelník odjel před deseti minutami,“ řekl Torp namísto pozdravu. „Jak to šlo s tím klukem?“

„Nijak,“ povzdechl Anton, „jediné, co jsem z něj dostal, bylo, že jeho otec je také mrtvý.“

„To už víme. Šéf říkal, že zemřel v roce 2004. Tsunami.“

Tu událost si Anton moc dobře pamatoval. Některé televizní katastrofické záběry se z hlavy prostě vymazat nedají. Jako například postava Jackie Kennedyové, která se ve svých růžových šatech plazí ze zadního sedadla směrem ke

kufru, když byl její manžel v roce 1963 zastřelen v Dallasu. Raketoplán Challenger, který explodoval 73 sekund po startu v roce 1986, a v neposlední řadě dvojice letadel narážející do budov Světového obchodního centra v roce 2001.

Nyní byla řeč o vysokých vlnách, které na Vánoce roku 2004 srovnaly se zemí domy i hotely.

Takže mu už téměř nikdo nezbyl, pomyslel si Anton a otočil se směrem k červenému domu.

Trojice techniků od policie v Østfoldu, oděných v bílých kombinézách a s rouškami přes ústa, začala prohledávat dvůr centimetr po centimetru.

„Kde ten kluk vůbec byl, když se to stalo?“ zeptal se Torp.

„To netuším. Ještě jsem s ním nemohl mluvit.“ Anton dal ruce v bok. „Moc toho skutečně nemáme. Jen tak mimochodem, už víme, koho sem poslali z Kriposu?“

Torp zavrtěl hlavou. „Nevím, ale odhaduji, že to hodně brzy zjistíme.“ Pokýval hlavou směrem dolů k silnici, po které se blížily dvě velké dodávky. První auto muselo zatroubit, aby vůbec mohly projet. Nakonec zastavily vedle Antonova vozu.

Ze zadního auta vyskočili čtyři lidé, z prvního tři. Sedmero policistů se skládalo ze šesti techniků a jednoho taktického vyšetřovatele. Anton je do jednoho znal. Zejména pak policejního inspektora Pera Fyllinga, se kterým již mnohokrát spolupracoval. Padesátiletý muž, který u Kriposu sloužil už dávno předtím, než Anton před deseti lety nastoupil. Navzdory jejich časté spolupráci mezi nimi nikdy nebylo zaseto semínko přátelství. Ať už byl jejich vztah jakýkoliv, muselo to pro dnešek stačit. Ze všech zdejších policistů k němu měl Anton nejbliž. Vyšel mu vstříc a s úsměvem bývalého kolegu pozdravil.

„Dobrý den, Antone,“ odpověděl mu Per. „Tu pásku jsi natáhl ukázkově,“ pousmál se opatrně.

Per Fylling byl stejně bledý jako vysoký. Do dvou metrů mu chyběly jen dva centimetry. Měl plné rty v kulatém obličejí a tmavé nakrátko střižené vlasy nejevící známky péče. Byl robustní, nikoliv však tlustý. Podle svých slov se zkrátka dobře narodil. Zjevně drahé boty měl schované v modrých igelitových návlecích.

„Vtipné,“ odpověděl Anton ironicky. „Byl jsem první na místě.“

„Ten syn zemřelé... nemůže s tím mít něco společného?“

„Vyloučit se to prozatím nedá, ale dle mého názoru ne.“

„Proč myslíš?“

„Viděl jsem ho na vlastní oči. Tohle by nezahrál ani Tom Hanks.“

„Přeskočilo mu z toho?“

„Je jenom v šoku, neřekl bych, že se z toho zbláznil. Teď bude svěřený do péče své babičky.“

Per Fylling podlezl pásku.

„Rozumím. Promluvím si s chlapcem ráno.“

Antonův bývalý kolega z Oslo zabředl do rozhovoru s technikou z Østfoldu a Kriposu. Mluvili mezi sebou tiše, a ačkoli měl Anton našpicované uši, nezaslechl ani slovo. Najednou si připadal úplně bezcenný a odříznutý. Už poněkolkáté si prohlédl svoji uniformu. Kalhoty se šachovým vzorem od kolen dolů, desetikilové vysoké boty, křiklavě modrou košili.

Zašeptal si sám pro sebe: „*Sakra, já jsem inspektor, jsem inspektor, kurva.*“

„Fyllingu!“ zvolal Anton přes zahradu.

Vysoký muž se na něj otočil a pochybovačně se podíval.

„Ano?“

„Nehodil by se vám extra jeden pár očí?“

Odpověď Antona zasáhla jako kulka ráže 9 milimetrů.

„Ne,“ odpověděl mu ledabyle Fylling. „Od teď už to tady přebíráme my,“ pokračoval a vyšel schody ke vstupním dveřím domu.

Kapitola 5

Fredrikstad, sobota 6. srpna

ČEKÁRNA NA RADIOLOGII zela prázdnotou, když Hege Ramová pohlédla na hodinky a zjistila, že dorazila za pět minut dvě. Prošla úzkou chodbou až do rentgenové laboratoře. Velká místnost byla plná monitorů a jejímu středu vévodil ohromný diagnostický rentgen. Obsluhu zajišťovala dvaadešátiletá dáma, kterou si Hege pamatovala ještě z dob své praxe v nemocnici. U stolu pak seděl další kolega, který cosi studoval v počítači.

„Aaa, tady jste,“ řekla sestra. „Zrovna jsem chtěla volat doktoru Hovlandovi. Domnívala jsem se, že jste už odešla.“

„Předpokládám, že za čtyři a půl minuty to stihneme.“

„Dáme to do sádry, nebo se bude operovat?“ zeptala se sestra a zabodla prst do rentgenového snímku.

„Hmmm.“ Hege zkoukla obrázek, sundala ho z podsvíceného monitoru, prohlédla si ho pečlivěji zblízka a pronesla: „Tohle bohužel budeme muset operovat.“

„Myslel jsem si to,“ odtušil ten u stolu, „takže hurá domů na skleničku vína?“

„Rozhodně,“ odvětila Hege. „Určitě si dám jednu, možná i pět.“ Chystala se odejít, ale zastavila se uprostřed pohybu

a otočila se ke své kolegyni. „Zase přijel na návštěvu, víte? Už je tady týden. A ještě minimálně čtyři tady bude.“

„Kdo? Ten Američan?“

„Ano, William. Domluvím vám rande, jestli chcete,“ zažertovala, „vím, že se vám líbí. Je hezký, chytrý, milý, pozorný a také má smysl pro humor. A že je o deset let starší? No a? Nikdo by mu nehádal ani šedesát.“

„Nechte toho,“ špitla asistentka, rudá až za ušima, „na to nemám čas, kromě toho jsem už stará. Tyhle věci přenechám mladým.“

„Alespoň o tom přemýšlejte, ano? Co vy víte, třeba právě vy budete důvodem k tomu, aby se tady usadil.“

„Víte přece, že jsem s žádným mužem nebyla od doby, co...“

„No právě,“ usmála se Hege.

„Takže se uvidíme ráno?“

Hege udělala první krok směrem ke dveřím, když odpovíděla: „Ne. Na celý příští týden jsem si vzala dovolenou. Máme přece tu *návštěvu*. Takže na viděnou v pátek večer.“

Uběhlo třicet minut a Hege již dopíjela první sklenku červeného vína. Dlouhé vlasy jí padaly přes ramena až k mobilu, který jí ležel na břiše. V porcelánovém svícnu na stole hořelo šest čajových svíček a na pozadí běžela televize s vypnutým zvukem. Animal Planet. Přidržela sklenku u úst, dokud jí nestekla poslední kapka do krku. Poté si nalila novou. Vzala ji do ruky, opřela se a zadívala se na dvojici mužů, kteří seděli naproti. Manžel Christian a muž, který se stal jejich společným přítelem, William.

William nemluvil norsky, takže jejich komunikace probíhala vždy v angličtině.

„Vypadáš unaveně,“ pronesl William po chvíli.

„A také jsem,“ odvětila Hege, „ale teď mě čeká pár dní volna a nebudu dělat vůbec nic, jen odpočívat.“

„Stejně ti zavolají, abys přišla do práce, protože bez tebe by tu nemocnici mohli zavřít,“ vložil se do toho Christian a nedalo se poznat, zda žertuje, nebo jestli ho to opravdu štví.

Hege to pochopila po svém a zamračila se. „Ano, to je možné.“ Nato opět dopila. Než si nalila novou sklenku, položila oběma mužům otázku: „A co jste dělali vy?“

„Kreslili,“ odpověděl Christian, „a čekali na tebe. Už jsem měl být dávno v posteli.“

Pracoval jako architekt pro studio Ztiff Arkitektur v Oslo. Když neseděl a nekreslil v kanceláři, dělal to samé doma. Poslední rok často cestoval do Bruselu, kde pracoval na novém muzeu moderního umění. Christian byl v podstatě dvacet čtyři hodin denně v práci.

A Američan na tom byl stejně.

„Mám na něj špatný vliv,“ řekl William a omluvně se usmál. „Christian nikdy nepatřil k lidem, kteří rádi ponocují. Dnes má svůj osobní rekord, tuším,“ pohlédl na přítele, který měl od únavy již jen škvírky místo očí. „Trvalo by mi deset let, než bych ho naučil být vzhůru do půl čtvrté.“

„Ani za deset let,“ poznamenala Hege, „a ty na tom nejsi o moc lépe.“

William se usmál. „Myslíš?“

„Mohu ti, Williame, prozradit jedno malé tajemství?“

Zatvářila se zlomyslně a Christian k ní poslal znuděný úsměv, když si všiml další plné sklenice vína.

Williamova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. „Prosim.“

„Trochu na tebe žárlil, protože zjistil, že pro tebe mám slabost.“

„Na mě? Na starého dědka? Tomu se jen těžko věří.“

Christian se do toho vložil s podrážděným hlasem: „Slyšíš ji?!“ Ukázal na svou ženu, „to je ta nejhoupější věc, jakou jsem kdy slyšel. Jsem možná podivín, ale nikdy jsem nežárnil.“

„Ale ano, a jak,“ oponovala mu manželka a dopila další dvojku.

„Cítím se dotčeně.“

„Ale jdi, to přece nemusíš,“ chlácholil ho William.

Christian svou předstíranou vážnou tvář odhodil, usmál se a řekl: „Díkybohu, že jsi o třicet let starší než my. Jinak bych se musel mít na pozoru, ty Casanovo.“

To rozesmálo všechny tři.

„Ale ne, takhle jsem to nemyslela,“ zvážněla na okamžik Hege, „myslela jsem tím tu dobu v devadesátém čtvrtém. Tu atmosféru a vše, co jsme zažili. Podívejte se na nás dnes. Naše společné přátelství by měli zažít všichni lidé,“ Hege mluvila a Christian souhlasně přikyvoval. „Často o tom přemýšlím, víte? Nejlepší přátelé na světě. Možná jsem to řekla špatně, ale snad chápete, co jsem tím myslela. Na zdraví.“ Pozvedla sklenici.

Kapitola 6

San Francisco, červenec 1994

JEJÍ TĚLO BYLO PO předešlé noci celé rozlámané. Každý úder bubnu stále cítila až v morku kostí. Stáli přímo proti ohromnému reproduktoru a pódium se rozkládalo pouze několik metrů od nich. V prostoru mezi metr vysokým přenosným zábradlím a pódíem postávalo několik mužů z ochranky ve žlutých vestách. Jejich potetované ruce a dlouhé mastné vlasy vyvolávaly dojem, že byli najati z nějakého motorkářského gangu. Vypadali stejně jako protagonisté, kteří stáli na pódii: *James Hetfield, Kirk Hammett, Jason Newsted* a – ten nejhezčí z nich – *Lars Ulrich*, dánský bubeník. Dokázala myslet jen na něj.

Hege se chytla zábradlí a zavřela oči. Známý chladný raní vítr ji hladil po tváři a nesl s sebou vůni moře. Dvě paže ji objaly, a když se otočila, spatřila Christiana. Pohládila ho po tváři a opět si připadala jako večer předtím. Jako na tanečním parketu, ač v tlačenci fanoušků, se v jeho objetí pohupovala ze strany na stranu do rytmu písně *Nothing Else Matters*.

„Pořád je ti ještě *špatně*?“

Namísto odpovědi Christian udělal škleb, aby znázornil, jak se cítí.

Bylo jí jasné, jak mu bude. Včera v noci po koncertě popíjeli s partou Norů v hotelu, a přestože věděli, co je dnes brzy ráno čeká, nedrželi se zkrátka. Když ho ráno vzbudila, Christian se tvářil zoufale a teď na tom nebyl o nic lépe. Pohladil ji po ramenou a strčil si ruce do kapes, mezitím se díval na nápis na jejím svetru – *Metallica*. Nasadil si čepici. Úzkou tvář měl bílou a oči bezbarvé.

„Cítím se trochu provinile, když se na tebe teď dívám,“ pronesla.

„To nemusíš,“ pokusil se o úsměv, ale moc dobře mu to nešlo. „Děkovat mohu jen sám sobě. Vypil jsem toho až moc.“

„Chtěla jsem ti říct...,“ usmála se na něj, „než se vrátíme domů, bude ti lépe.“

Stoupila si na špičky a zadívala se vlevo. Stále byla mlha, a tak si záliv San Francisco nemohla prohlédnout. Ten pohled znala jen z obrázků a zdálo se, že to tak zůstane i nadále.

„Tebe to vůbec nezajímá?“ pohlédla mu do očí a pak se opět otočila k zálivu topícím se v mlze. „Já jsem nadšená.“

„Spíš se těším na úterý. Ani nevíš, jak moc.“

Jistě, pomyslela si. To jediné, na co teď dokázal myslet. Koncert jeho milované kapely, která bude hrát stejné písně a ve stejném pořadí jako včera. Další vystoupení následovalo v Los Angeles a poté měla přijít na řadu dvoudenní návštěva Las Vegas.

„Christiane,“ povzdechla si, „nemůžeš se alespoň pokusit se tvářit, že tě to zajímá? Říkal jsi, že to chceš také vidět. A teď to vypadá, že jsi se mnou šel jen z donucení.“

Pokusil se o úsměv. „To víš, že mě to zajímá. Jen je pro mě důležitější úterý.“

Za nimi se začali objevovat turisté a hrnuli se k zábradlí trajektu. V rukou svírali fotoaparáty a cvakali jeden snímek

za druhým. V dáli bylo vidět rotující světlo majáku. Christian rychle vylovil foťák a pořídil několik fotek.

„Podívej,“ řekla Hege a ukázala na velkou zaoceánskou loď, která se vynořovala z mlhy.

Loď jako kdyby mlhu rozehnala a postupně se začaly objevovat i útesy a komplex třípatrových budov s rovnými střechami.

Kapitán trajektu dokázal loď i v mlze dokonale nasměrovat k molu a jemně s ní přistát. U mola už čekala trojice mužů v zelených kombinézách, kteří připravovali rampu k zajištění trajektu. Manévr proběhl překvapivě tiše, bylo slyšet jen cvakání fotoaparátů a kroky turistů pobíhajících po palubě sem a tam. Uchopila Christiana za ruku a mírně jím škusbla. Všichni pasažéři hleděli vlevo na vzdálený most Golden Gate, avšak jeden, asi padesátiletý muž se díval na opačnou stranu, na horské úbočí, kde stálo několik budov, o kterých se Hege v průvodci dočetla, že v nich bydlely rodiny strážných.

Muž se na chvíli otočil ke skupince turistů, která kvapem opouštěla loď. Stejně jako Hege však usoudil, že nemá cenu spěchat, přičemž se v tom oba utvrdili jediným pohledem a nepatrným úsměvem.

Chlapi v zelených kombinézách, jak se záhy ukázalo, pracovali i jako průvodci. Rozdělili všechny turisty do tří skupin a ten postarší muž se dostal do skupiny s Hege a Christia-nem. Jejich průvodcem byl ten nejvyšší a nejtlustší.

Nohavice průvodcovy kombinézy musely být šité silnou nití, protože Hege stále očekávala, kdy mu rupnou pod tlakem jeho silných stehů. Dovedl je až k ceduli, na které stálo velkým písmem: *Varování!* Hned pod tím nápis pokračoval: *Osoby napomáhající vězňům v útěku budou trestně stíhány a následně uvězněny.*

Velký muž nacpaný v kombinéze si prohlédl dav padesáti lidí, které bude mít příští hodinu na starosti a ponese za ně veškerou zodpovědnost.

„Dámy a pánové,“ zazněl jeho hromový hlas, „vítejte na ostrově, který zajistil ubytování těm nejznámějším zločincům ve Spojených státech. Vítejte v Alcatrazu.“

Kapitola 7

Fredrikstad, sobota 6. srpna

SLUNCE PRÁVĚ VYCHÁZELO nad obzorem, když Magnus Torp vyjížděl z benzínové stanice Shell 7-Eleven na křižovatku St. Croix. Směřoval k policejní stanici. Anton seděl vedle něj a pojídal obloženou bagetu s párkem a krevetovým salátem. Torp se zděšeně podíval na jídlo v Antonově ruce a pronesl: „Je pod tím vším salátem vůbec nějaký párek?“

Anton polkl, opřel se do sedadla a vyčítavě na Torpa pohlédl. „Jediné, co jsem měl za posledních dvacet čtyři hodin v puse, je tenhle blaf. Měl by sis uvědomit, že na rozdíl od tebe nežiju se svojí maminkou, která by mi do pokojíčku třikrát denně nosila teplé jídlo.“

Torp se zasmál. „Žárlíte?“

Anton se zakousl do housky a s plnou pusou odpověděl: „Žárlit na to, že jsi stále pod sukní své maminky? O svůj oběd se dokážu postarat sám. A ještě si k němu nechám zahrát a zazpívat od noko attåt.“

„Jmenují se *nogo* attåt.“

Anton zvedl obočí a pomalu se k němu otočil.

„Lingvistika z Lisleby opět udeřila?“

„To máte za to své rýpání. Bydlím sice u mámy, ale pracuji na sto procent.“

„O tom není pochyb.“

Oba se zasmáli, Torp ještě dodal: „Ale vážně. Hledám si nové bydlení. Už jsem si našetřil nějaké peníze. Není váš byt pro jednoho příliš velký?“

„O tom ani nepřemýšlej.“

„Proč ne?“ zeptal se Torp vážně. „Známe se už víc než dva roky a v práci nám to klapě. Nezdá se vám to perfektní?“

„My dva? Spolubydlící? Právě když jsem si myslel, že má životní situace dosáhla absolutního dna, uvědomil jsem si, že může být i hůř. Děkuji ti za to poznání.“

„Vezmi si na starosti papíry,“ řekl Anton a vklouzl do kanceláře.

Torp zůstal stát ve dveřích a na protest si hlasitě povzdechl.

„Problém?“ zeptal se Anton. „Pomysli na zbytek policejních oveček. Řekl bych, že polovinu práce udělaly za tebe.“

„Já už se fakt nedivím, že si o vás většina lidí myslí, že jste – slušně řečeno – povýšený člověk.“

„Já? Povýšený? Takový jsem nikdy nebyl. Zajímalo by mě, proč se to o mně říká.“

„V první řadě za to může vaše neochota jít s námi všemi ve společné jídelně. Raději chodíte na káfička s našimi hlavouny.“

„Kvůli tomu? To mě podrž. Tak se tedy omlouvám, že nehodlám strávit třicet minut pauzy na oběd s vepřovými hlavama. Vydržel jsem to maximálně šest měsíců a jediné, co mi to přineslo, byla chuť strčit si kvér do pusy a vystřelit si mozek z hlavy.“

Torp se na něj pohrdavě podíval.

„Víte co?“ namítl Torp. „Nejdůležitější práce u celé policie je ta, u které si nejvíce ušpiníte ruce. Každý řadový policista je ve skutečnosti obrátem v páteři norské policie.“

„Jistě. Páteř s těžkou skoliózou. Jen abys věděl, v mojí posteli leží nahé, krásné, dokonalé třicetileté tělo a čeká na můj příchod. Jedno z nejhezčích, které jsem kdy v životě viděl. Dlouhé tmavé vlasy, pevné tělo, s připravenou snídaní čeká, až vstanu. A k tomu všemu mi ještě navíc tvrdí, že mě miluje.“

„Kecáte. Wow.“ Torp přiběhl blíž k psacímu stolu. „Máte její fotku? Proč jste mi o ní neřekl?“ Mluvil rychle a s dychtivostí v hlase.

„Protože to není pravda.“

„Není, jak jinak.“ Torp se vrátil ke dveřím a na prahu se ještě otočil. „Co je to ta skolióza?“

„Raději běž a udělej ty papíry.“

Torp přivřel dveře a jeho kroky zmizely v dáli.

Takže oni mě nemají rádi. V Kriposu byl jedním z nejrespektovanějších vyšetřovatelů, ve Fredrikstadu ho nikdo neměl rád. Povýšený? Arogantní? Možná mají pravdu. Každý policista nosící modrou košili musel pochopit, že se o práci bude raději bavit s ostatními vyšetřovateli. Vždyť jsem sakra dobrý policajt. Co má společného s modrými košilemi? Už tomu bylo téměř dvacet let, kdy se v uniformě vozil ve služebním voze se zapnutou sirénou a blikajícími majáky. Když o tom tak přemýšlel, nemohl si vzpomenout, jestli si vůbec někdy přál stát se policistou. Prostě se to stalo. Jako všechno ostatní v jeho životě.

Anton si vzal dvě žvýkačky z krabičky pohozené na stole. Žvýkal je, pak si vzal další čtyři a s plnou pusou si pročítal největší internetové noviny. Vyhledal včerejší novinky. Čas v pravém dolním rohu displeje ukazoval 05:57. Přehodil přes sebe policejní sako, které původně viselo přes opěradlo židle, a vyšel z kanceláře ven. Sešel o podlaží níž, aniž by zaslechl cokoliv jiného než své vlastní kroky.